

HỒI THỨ NĂM MƯƠI TÁM NƯỚC MẮT CỦA ĐÔI CHỊ EM

Sau khi Thiên Âm Lão Nhân đã ra đi, Hứa Trân từ trong phòng bước ra hỏi U Minh Quỷ Nữ :

- Tỷ tỷ, Thích ca ca chưa trở về hay sao?

U Minh Quỷ Nữ bùi ngùi nói :

- Chưa, nhưng cũng sắp về đến nơi rồi !

- Còn Cha tôi có thể khỏi không?

- Có thể !

- Tôi còn một người chị nữa đâu?

Hồ Tịnh ngồi yên nhìn Hứa Trân thật lâu. Nếu không có Thích Đình Nhạn nói trước, thì chắc hẳn y lâm tưởng đấy là Từ Cần, vợ của y.

Hồ Tịnh nghe Hứa Trân hỏi thế, bèn nói :

- Cô ấy có lẽ cũng sẽ đến đây !

U Minh Quỷ Nữ nói :

- Hứa cô nương, cô là một cô gái rất tốt, nhưng dường như đời cô quá bất hạnh. Giờ cô định trở về sao?

- Không, tôi sẽ không trở về nữa. Mặc dù tôi làm như thế thì Má tôi có thể giết chết tôi. Nhưng tôi không thể bỏ rơi Cha tôi được. Tôi yêu thương Cha tôi và nhất định ở bên cạnh ông, dù có chết tôi cũng vui lòng...

Câu nói của nàng chưa dứt, hai hàng châu lệ đã lăn dài xuống đôi má.

U Minh Quỷ Nữ nói :

- Cũng được, vậy cô cứ ở nơi đây. Vì nơi đây rất kín đáo, tôi tin rằng dù mẫu thân cô có tài ba đến đâu, cũng nhất định sẽ không tìm đến nơi đây được.

- Em xin đa tạ tỷ tỷ !

Thời gian cứ trôi qua từng ngày một...

Đến sáng ngày thứ tư mà Thiên Âm Lão Nhân vẫn chưa trở về. Vì thế U Minh Quỷ Nữ và Hồ Tịnh đều hết sức kinh hãi. Tại sao hai người ấy đều biệt tung tích không ai trở về cả?

U Minh Quỷ Nữ nói với Hồ Tịnh rằng :

- Lại có việc không may nữa rồi !

- Đúng thế !

- Diêm cô nương, tôi cần phải ra đi một chuyến.

Đã đến nước này thì U Minh Quỷ Nữ biết nói làm sao nữa? Bởi thế, nàng liền

đưa Hồ Tịnh đi ra khỏi đường hầm bí mật.

Trong khi Hồ Tịnh vừa trong Diêm Vương Miếu định vọt người lao ra, thì bỗng có một bóng đỏ chập chờn, nên liền dừng chân đứng ngay lại.

Khi chàng đưa mắt nhìn lên, thấy chiếc Huyết Kiệu đã dừng ngay trước mặt. Hồ Tịnh không khỏi kinh hãi, nói :

- Lão tiên bối có việc chi lại chặn đường kẻ dưới đây?

Huyết Kiệu Chủ Nhân lạnh lùng nói :

- Ta hỏi ngươi, có phải nơi đây đang xảy ra chuyện gì rồi chăng?

Hồ Tịnh không khỏi thẩn kinh hãi, nói :

- Nào có...?

- Nào có? Rõ ngươi nói bá láp ! Trước đây mấy hôm Phong Trần Cuồng Khách xuất hiện tại nơi đây, rồi không trở về. Sau đó Thiên Âm Lão Nhân cũng từ đây đi ra, nhưng lại không trở về. Hôm nay, ngươi lại từ đây bước ra nữa, vậy đã có chuyện gì xảy ra rồi?

Hồ Tịnh không ngờ Huyết Kiệu Chủ Nhân lại tìm hiểu một cách rõ ràng như vậy. Do đó, chàng không khỏi ớn lạnh cả tâm can, nói :

- Nếu có xảy ra công việc thì sao? Trái lại, nếu không có xảy ra công việc thì sao?

Huyết Kiệu Chủ Nhân cất tiếng lạnh lùng cười dài :

- Rõ là kiêu ngạo quá chừng !

- Đấy không phải là tại hạ kiêu ngạo, mà chính là vì chuyện ấy không có dính líu chi với lão tiên bối cả !

- Không có dính líu chi cả?

- Có thể nói như vậy được !

Huyết Kiệu Chủ Nhân trầm ngâm một lúc, rồi nói :

- Nếu ta nhất định phải tìm hiểu thì sao?

- Tôi vẫn không nói... Trừ phi...

Nói đến đây, Hồ Tịnh cố ý dừng câu nói lại không nói nữa. Huyết Kiệu Chủ Nhân bèn hỏi :

- Trừ phi thế nào?

- Bà nói rõ cho tôi biết bà là ai?

- Ta không thể nói !

- Thế thì thôi !

Huyết Kiệu Chủ Nhân cất tiếng cười lạnh lùng rồi nói :

- Tiểu Nhân, Tiểu Thúy, chúng ta hãy đi thôi...!

Câu nói của Huyết Kiệu Chủ Nhân chưa dứt, bỗng nghe một giọng cười lạnh

lùng xé không gian truyền đến. Chiếc Huyết Kiệu liền bắt thần vọt bay lên, nhắm ngay hướng có tiếng ấy lao vút đến.

Hồ Tịnh cũng không khỏi ớn lạnh cả tâm can. Chàng đang định lao người đuổi theo, thì bỗng thấy có bóng người chập chờn trước mắt, rồi có hai vật chi to lớn màu đen bay vút thẳng vào mặt chàng.

Tức thì, Hồ Tịnh khẽ quát một tiếng rồi hai tay chụp thẳng về hai cái bóng đen ấy. Liền đó, Hồ Tịnh không khỏi kinh hoàng thất sắc, vì hai cái bóng đen đó chính là thân người của Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách.

Đây thật là một việc không ai ngờ đến được. Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách đã bị hại dưới tay môn đồ của Dương Thần.

Tiếp đó nhiều tiếng quát to lại xé không gian truyền đến.

Riêng Huyết Kiệu Chủ Nhân sau khi đuổi đến nơi ấy, thì nào có thấy bóng người. Bà ta dường như chẳng dám tin đối phương lại có võ công cao cường đến thế.

Tuy nhiên, một tiếng cười to dậy lên sát bên tai. Huyết Kiệu Chủ Nhân nghe qua không khỏi thâm kinh hãi, tự nghĩ rằng :

- Đây chính là tiếng cười của Thất Hải Thần Long !

Kế đó, bỗng lại nghe tiếng Thất Hải Thần Long nói :

- Ông bạn gấp chi lại bỏ đi như thế?

Khi Huyết Kiệu Chủ Nhân và Hồ Tịnh đuổi đến nơi, thấy một người che mặt mặc áo xám đang đánh nhau quyết liệt với Thất Hải Thần Long.

Hồ Tịnh quát to :

- Ngưng tay đã !...

Tiếng quát to như một tiếng sấm nổ, khiến Thất Hải Thần Long và người che mặt ấy đồng thời thu thế võ thối lui ra sau.

Hồ Tịnh vọt người lao thẳng đến nơi ấy. Trong khi đó, Thất Hải Thần Long và Huyết Kiệu Chủ Nhân đã chặn mất đường tiến thoái của người che mặt rồi.

Huyết Kiệu Chủ Nhân biết rằng nếu không có mặt của Thất Hải Thần Long thì người che mặt này chắc chắn đã chạy thoát rồi !

Hồ Tịnh quát :

- Người là ai?

Người che mặt quay người lại, bỗng buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng. Tiếng kêu ấy khiến cho Hồ Tịnh phải sững sốt, một lúc lâu mới quát :

- Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách có lỗi chi mà ngươi lại hạ độc thủ như thế?

- Đây là ta chỉ trừng trị nhanh nhẹn đó thôi !

- Họ có chỗ nào bất kính với ngươi chăng?

- Ta có viết chữ rành rành, là ai vào Bích Thủy Giảng của ta để xin thuốc thì phải quỳ tại đó ba tiếng đồng hồ !

- Thế có lẽ bọn họ không quý nên người xuống tay một cách nặng nề vậy chăng?

- Đúng thế !

Hồ Tịnh lạnh lùng nói :

- Giờ đây, ta muốn xin người một gói Dương Thần Tán !

- Người dựa vào đâu để nói lên câu ấy?

Hồ Tịnh cười nhạt :

- Dựa vào tình giao hảo của chúng ta !

Câu nói ấy của Hồ Tịnh đã làm cho người che mặt bất thần phải thối lui ra sau ba bước dài. Người ấy kinh ngạc một lúc thật lâu nói không nên lời.

Hồ Tịnh gượng cười nói :

- Cô tưởng tôi không phân biệt được giọng nói của cô hay sao? Cần muội, hành động của Thích Đình Nhạn đối với em, không phải là hữu ý, vậy có lẽ nào em không thể tha thứ cho anh ấy hay sao?

Có lý đâu người che mặt ấy lại chính là Từ Cần, vợ của Hồ Tịnh chăng?

Hồ Tịnh nói tiếp :

- Cần muội, đấy là ý trời. Vì em còn có một người chị em sinh đôi, nên mới khiến Thích Đình Nhạn phải lầm lẫn em như thế. Sao em vì chuyện ấy mà bỏ anh ra đi? Cần muội, sao em không nói chi thế?

Người che mặt lạnh lùng nói :

- Không sai tí nào cả, chính em là Từ Cần đây. Bọn họ vì xin thuốc để cứu Thích Đình Nhạn, cho nên em đã điểm trúng huyết đạo của họ như thế đó. Nhưng cũng được, giờ thì em nghĩ đến tình chồng vợ giữa đôi ta, nên sẵn sàng biếu cho anh một gói Dương Thần Tán.

Hồ Tịnh vội vàng nói :

- Cần muội, Cha em sắp chết đến nơi rồi, vậy có lý nào em không đi gặp cha em. Đấng sanh thành mà bấy lâu nay lúc nào em cũng khao khát muốn gặp mặt?

Từ Cần không khỏi giật mình nói :

- Cha của em?

- Đúng vậy, chính là phụ thân của em !

- Ai thế?

- Giờ đây, em không cần phải tìm hiểu ông ấy là ai, cũng như hãy gác lại tình riêng giữa chúng ta, mà chỉ biết ông ấy là người Cha ruột của em thôi. Vậy có lý nào em không bằng lòng đến gặp Cha mình, và gặp người chị em ruột chưa hề được gặp ấy hay sao?

Nghe qua câu nói đó, nàng đứng sững sờ thực lâu không người ói chi cả. Nàng đang đau đớn khôn cùng.

Nàng nhớ trước đây khi nàng bỏ Hồ Tịnh ra đi, ruột nàng như đứt ra từng đoạn. Nhưng trên bước đường lưu lạc, nàng đã gặp được tất cả những cái gì của

Dương Thân lưu lại, gồm cả sách vở và thuốc men.

Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách đến tại Bích Thủy Giảng vì nói rõ ý định xin thuốc để cứu Thích Đình Nhận, khiến nàng tức giận mà xuống tay nặng đối với họ. Giờ đây, bất ngờ nàng lại gặp mặt chồng nàng.

Nàng rất yêu thương chồng, nhưng nàng đã là một con người bị Thích Đình Nhận làm ô nhục rồi.

Hồ Tịnh lại nói :

- Thôi hãy đi, Cần muối, phụ thân em là người không còn sống được trên dương trần này bao lâu nữa...

- Ô !...Ông ấy sắp chết rồi hay sao?

- Đúng vậy !

Từ Cần nói :

- Anh làm thế nào biết người ấy là cha em?

- Em có một người chị em sinh đôi nữa !

- Cũng được, em sẽ theo anh đến gặp ông ấy !

Trong khi Hồ Tịnh và Từ Cần sửa soạn bước đi, thì Thất Hải Thần Long liền tràn ngay tới, hỏi :

- Xin hỏi thiếu hiệp, Môn chủ của bản môn vì sao mà thọ thương như thế?

Hồ Tịnh nói :

- Việc ấy không thể nói vắn tắt được, vậy chúng ta hãy vào trong đó nói chuyện tỉ mỉ sau, được không?

Thất Hải Thần Long gật đầu đồng ý. Hồ Tịnh bèn quay qua Huyết Kiệu Chủ Nhân nói :

- Lão tiên bối không đi vào trong ấy ngồi một chốc sao?

Tiếng nói của Huyết Kiệu Chủ Nhân vọng đến :

- Ta có việc phải đi ngay, vậy xin cáo lui tại đây !

Liền đó, Hồ Tịnh, Từ Cần, và Thất Hải Thần Long cùng bước đến Diêm Vương Miếu giải trừ huyết đạo cho Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách.

Sau khi tỉnh lại, Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách bèn đưa mắt quét qua mọi người, nói :

- Sao lại có chuyện lại như thế này?

Hồ Tịnh nói :

- Thôi, chúng ta hãy đi vào trong ấy rồi sẽ nói chuyện tỉ mỉ sau !

Khi vào đến nơi, U Minh Quỷ Nữ dẫn Từ Cần bước vào trong phòng.

Trong khi đó, Hứa Trân đang ngồi bên cạnh giường của cha, nét mặt u sầu tiêu tụy.

Lúc đó, Từ Cần đã gỡ tấm vải che mặt ra. Nàng liền trông thấy Hứa Trân, thì cũng không khỏi giật mình kinh hãi. Vì trước khi bước vào đây, U Minh Quỷ Nữ đã đem hết đầu đuôi mọi việc nói rõ cho nàng nghe.

Hứa Trân nhìn thấy Từ Cần, cũng không khỏi giật mình sửng sốt.

Qua một lúc thật lâu, Hứa Trân mới cất tiếng kêu lên :

- Tỷ tỷ !

Từ Cần nhìn thấy trước mắt, không khỏi vừa kinh ngạc vừa vui mừng nên khóc nức nở, nói :

- Muội muội !

Thế rồi, hai chị em nàng ôm chầm lấy nhau oà lên khóc. Một đôi chị em sinh đôi đáng thương này, cuối cùng rồi cũng được đoàn tụ với nhau.

Tiếng khóc của hai nàng đã làm cho Thích Nhạc Dương đang nằm trên giường bừng tỉnh dậy. Ông ta mở mắt nhìn ra, không khỏi giật mình.

Hứa Trân nói :

- Thưa cha ! Tỷ tỷ đến rồi đây !

Từ Cần nhìn thẳng vào Thích Nhạc Dương, thấy trên đôi khoé mắt già nua của cha mình đang trào ra hai dòng lệ nóng, thì nghẹn ngào kêu lên :

- Thưa Cha !

Thế rồi, hai chị em nàng úp mặt vào người Thích Nhạc Dương cùng khóc rất thảm thiết. Thích Nhạc Dương đưa đôi bàn tay yếu đuối và run rẩy lên sờ mớ tóc dài của hai nàng, nói :

- Các con thật là bất hạnh... Ôi, Cha thật có lỗi với các con... Vậy các con tha thứ cho Cha !

Từ Cần nói :

- Thưa Cha, Cha sẽ bình phục được, con nhất định phải cứu cha !

Thích Nhạc Dương mỉm cười sung sướng. Hạnh phúc trong đời ông đã mất đi, nhưng trước khi ông chết, ông được nhìn thấy hai đứa con gái mà ông hằng yêu thương, thì thử hỏi ông không sung sướng sao được?

Ông ta mỉm cười, nói :

- Ôi !... Không thể nào được ! Nay con, sau khi Cha đã chết, còn có việc này muốn dặn dò các con... là chớ nên oán hận mẹ con !

- Các con sẽ tha thứ cho bà ấy !

- Như thế là tốt lắm rồi !

U Minh Quỷ Nữ lấy lời hơn thiệt khuyên giải cho hai nàng nghe, một lúc sau mới đưa được hai nàng ra khỏi phòng.

Trong khoảng thời gian đó, Thất Hải Thần Long cũng đã tìm hiểu mọi việc đã diễn ra.

Mọi người quay quần tại sảnh đường, Thất Hải Thần Long nói với Từ Cần :

- Từ cô nương, cái sai trước đây của Thích Đình Nhạn, vốn không phải là hữu ý, vậy cô hãy tha thứ cho cậu ấy đi thôi !

- Giờ thì tôi không còn phiền trách chi anh ấy nữa !

Thất Hải Thần Long quay về Hồ Tịnh nói :

- Hồ thiếu hiệp, cậu cũng sẵn sàng tha thứ cho hiền thê của cậu chứ?

- Tôi lúc nào cũng yêu thương nàng như thuở mới gặp nhau !

- Nhưng, tôi đã...

- Từ cô nương, cô không là người cố tình phạm tội lỗi. Cô vẫn là người trong sạch như thường.

Từ Cần mỉm cười nói :

- Hồ ca ca...em cũng sẽ thương yêu anh như xưa !

Nàng ngưng lại trong giây lát, rồi hỏi :

- Còn Thích Đình Nhạn đâu...?

Vietkiem.com